

Sygn. akt II CSK 144/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Z. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
przy uczestnictwie K. P., D. S. i R. S.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt II Ca 85/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, gdyż tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższego wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Określony w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymóg uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Skarżący powołał się na pierwszą spośród wymienionych przesłanek, podnosząc, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne dotyczące tego, czy sama zgoda właściciela nieruchomości na wejście na jego grunt i wykonanie prac budowlanych może stanowić tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, będący przeszkodą do rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu i czy tytuł prawny, którego treść nie odpowiada treści takiej służebności, wyłącza rozpoczęcie biegu takiego terminu.

Wnioskodawca powołał się także na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, co do formy i treści umów i oświadczeń mogących stanowić trwałe i stabilne tytuły prawne zezwalające na korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli

prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym.

Wnioskodawca powinien dostrzegać zagadnienie sformułować, przedstawiając jurydyczną argumentację uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Wnioskodawca nie przedstawił argumentów co do tego, że wskazane przez niego wątpliwości mogą być rozstrzygane odmiennie, jak również co do tego, w jaki sposób - jego zdaniem - powinny zostać one ocenione.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie albo że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08 i z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ramach tej przesłanki ograniczone zostało do przedstawienia ogólnej wątpliwości, bez sprecyzowania, jakiego konkretnego przepisu wykładnia prawa ma te wątpliwości wywoływać. Artykuł 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach

i trybie wywłaszczenia nieruchomości (tekst jedn.: Dz. U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 ze zm.), którego znaczenie wyjaśniono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13 (OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68), nie miał zastosowania w sprawie i nie był objęty zarzutami kasacyjnymi.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).